

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa H. S.A. w W.
przeciwko S. spółce z o.o. w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 listopada 2015 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Po pierwsze, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego – oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Po drugie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Musi chodzić przy tym o przepis, którego wykładnia ma znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej. Pojęciu temu nie odpowiada jednak sformułowane przez skarżącą pytanie o możliwość odnoszenia solidarnej odpowiedzialności inwestora, na podstawie art. 647¹ § 5 k.c., także do innych umów „przydatnych i potrzebnych do powstania obiektu budowlanego”, które nie są umową o roboty budowlane. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała wypowiedzi orzecznictwa odnoszące się do przedmiotowego zakresu odpowiedzialności inwestora na podstawie tego przepisu. Wyraźnie akcentują one jednak pogląd, że objęcie stosowaniem art. 647¹ § 5 k.c. roszczenia z umowy innej niż umowa o roboty budowlane wymaga rozstrzygnięcia, czy konkretne świadczenie zastrzeżone przez strony odnosi się do robót budowlanych, czy ma za przedmiot inne czynności. W konsekwencji kolejna wypowiedź Sądu Najwyższego w tym zakresie oznaczałaby wyłącznie dodanie następnego, kazuistycznego poglądu co do kwalifikacji konkretnej umowy, nie przyczyniając się do takiej wykładni art. 647¹ § 5 k.c., która pozwoliłaby na uniknięcie możliwej rozbieżności w orzecznictwie. Z tego powodu przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwoliłoby na spełnienie publicznego celu tego środka zaskarżenia, co przesądza, że nie jest spełniona przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj